

ručovati jen stroje, nemusila vůbec zakrývati skutečný jejich původ. Jinak stačí poukázati k vystižným důvodům napadeného rozsudku, které dovoláním nebyly vyvráceny.

Čís. 13526.

Splátkové obchody (zákon ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák.).

Není podstatnou náležitostí splátkového obchodu, by jednotlivé splátky byly číselně stejně vysoké nebo vždy v určitém údobí stejně splatné.

Jde o splátkový obchod, prohlásil-li kupitel při objednávce, že hotové zaplacení kupní ceny najednou není možné, načež prodávatel zaslal kupiteli na zaplacení kupní ceny několik složných lístků.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, Rv I 737/34.)

Proti povolení exekuce na základě rozsudku okresního soudu ve Vídni I., vnitřní město, podali dlužníci odpor, ježto prý jde o splátkový obchod podle zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. Procesní soud prvního stádu vyhověl odporu a prohlásil exekuci za nepřípustnou. Odvolací soud odpor zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Jádro řešení souzeného případu spočívá jen v zodpovězení otázky, zda mezi stranami byl uzavřen splátkový obchod ve smyslu § 1 zákona ze dne 27. dubna 1896 čís. 70 ř. zák., čili nic. Splátkovými obchody ve smyslu tohoto zákona jsou zvláštní úvěrové obchody, u nichž je příznačné — nehledíc k ostatním náležitostem § 1 cit. zák. požadovaným, — že tržová cena za dodané zboží má býti zaplacena po částkách (splátkami). Zákon ovšem jinak blíže nevyznačil pojem splátkového obchodu, ponechav rozhodnutí o tom okolnostem jednotlivého případu (§§ 8 a 9 splátkového zákona), zejména ani blíže nevysvětlil, jak je rozuměti slovům »zaplacení kupní ceny po částkách«. Než z pojmu splátkového obchodu, jak se vytvořil v hospodářském životě, jakož i účelu splátkového zákona, vydaného v zájmu a k ochraně kupců hospodářsky slabých, vyplývá, že jde o splátkový obchod ve smyslu splátkového zákona vždy tam, kde kupní cena má býti zaplacena větším počtem splátek v poměru k celkové její výši a to splátek, jež jsou jednotlivě hospodářské situaci kupitele přiměřeny a jež mu tak umožňují koupiti věc za cenu, pro niž by jinak neměl úhrady. Pro pojem splátkového obchodu je rozhodný právě tento znak a není potřebí a ani podstatnou náležitostí splátkového obchodu ve smyslu splátkového zákona, aby snad byly jednotlivé splátky číselně stejně vysoké nebo vždy v určitém údobí stejně splatné (§ 3 zákona splát. opakem). Posuzuje-li se věc s těchto hledisek, rozhodl odvolací soud právně mylně, neshledal-li ve smlouvě mezi stranami uzavřené splátkový obchod. Podle zjištění napadeného rozsudku měla býti cena objednaného zboží, vymáhaná podle exekučního spisu okresního soudu v Š. nyní ve výši 4.599 Kč (bez úroků

a útrat), zaplacená ve lhůtě 12 měsíců, při čemž povinná při uzavření objednávky prohlásila, že h o t o v é zaplacení kupní ceny n a j e d n o u není možné. Tím dala jasně najevo, že kupní cenu chce a může zaplatiti jen ve splátkách. Když vymáhající firma, hledíc k tomuto projevu, poslala povinným, jak zjištěno, na zaplacení kupní ceny 6 složných lístků, jest z toho jen zřejmo, že prohlášení povinné o tom, že může zaplatiti zboží jen ve splátkách, vzala na vědomí a že s ním též souhlasila. Dlužno tedy obsah smlouvy o způsobu splácení podle § 914 obč. zák. vyložiti tak, že stranami b y l o d o h o d n u t o, že kupní cena má býti zaplacená b ě h e m jednoho roku a to v šesti splátkách. Povinným, kteří jsou příslušníky středních vrstev, byla tak umožněna koupě zboží, jehož cenu nemohli hotově najednou zaplatiti. Se zřetelem na to, jakož i k tomu, že prádlo bylo dodáno, jak vymáhající firma sama připouští, ještě před zaplacením kupní ceny, nabyt uzavřený obchod dohodou o zaplacení kupní ceny ve splátkách povahy obchodu splátkového ve smyslu zákona splátkového. Na tom, že nebyla dohodnuta určitá výše splátek a jich splatnost v určitém období nezáleží, neboť, jak již vyloženo, není to podstatným znakem pro pojem splátkového obchodu. Okresní soud ve Vídni, I. — vnitřní město — byl tedy podle § 6 splátkového zákona nepřislusný k projednání sporu z tohoto obchodu (o výjimku odst. 3 tohoto ustanovení tu nejde a její předpoklady nebyly ani tvrzeny) a není proto ani exekuční titul — rozsudek uvedeného soudu ze dne 18. dubna 1933 č. j. 9 C 783/32-2, na základě něhož byla tímto soudem povolena exekuce proti povinným, v tuzemsku bydlícím, v tuzemsku vykonatelný (§ 80 čís. 1 ex. ř.).

Čís. 13527.

Manželi, jenž jest nezaviněně bez zaměstnání a pobírá nepatrnou podporu nezaměstnaných (průměrně 30 Kč týdně), nelze uložit placení výživného manželce.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, Rv I 896/34.)

K žalobě manželky uznal procesní soud první stolice na rozvod manželství z viny žalovaného manžela, zamítl však pro tentokrát žalobu, pokud se domáhala na žalovaném placení výživného 300 Kč měsíčně. V tomto směru uvedl v d ů v o d e c h: Podle § 91 obč. zák. jest žalovaný manžel žalobkyně povinen poskytovat jí podle svého jmění a svých příjmů slušné výživné. Po této stránce jest však výpověď žalovaného jako strany ve spojení s legitimací jeho vystavenou ústřední sociální pojišťovnou ze dne 15. prosince 1930 a sdělením obecního úřadu v M. zjištěno, že žalovaný posledně pracoval u akc. společnosti J. od 15. října do 12. listopadu 1931, pokud se týče u Václava N-a od 6. dubna do 13. září 1930, a že od této doby jest vůbec bez zaměstnání, pobírá podporu nezaměstnaných průměrně 30 Kč měsíčně, aniž by měl jiný příjem, a že ho mimo to živí S-ová, s níž společně žije. Z těchto zjištěných okolností vyplývá a jest soud přesvědčen, že žalovaný nyní nemá ani dostatečných příjmů pro svou osobu a svou výživu a že není mu za nynějších okolností možné, by byl s to něčím na výživu žalob-